

„Mačiau kalnus, kurių galvas glostė debesys, mačiau ir išdidžias sniego viršūnes, kurios aukštai, viršum visų debesų, laikė savo spindinčias karūnas, girdėjau šniokštimą Tereko, kurio vaga jau nebe vanduo, o putos teka, ir griaudžia, urzgia akmenys. Mačiau per 140 kilometrų Elbrusą, tarytum didžiulį sniego debesį, baltos kalnų grandinės priešakyje. Mačiau, saulei tekant, Darjalo tarpukalnę tarp laukinių, pilkai žalsvų ir rausvų fantastinių uolų. Ėjome tuomet pėsti, ir tas kelias, kaip sapnas, visą gyvenimą liks atmintyje. Kelias ėjo Tereko pakrantėmis, o mes kopėme į Kazbegą, kuris tenai laikomas kalnų kunigaikščiu. Prasigaudavome pro tokias pavojingas vietas, kad mano bendrakeiviai balo, apsipildami šaltu prakaitu, ir drebėjo iš baimės. Pagaliau atsidūrėme Kazbego ledyne, kur tokia tyła, jog, vos tik suplosi delnais, atitrūksta uolų gabalai ir lekia į prarają... Debesys plaukiojo aplink mus... (Laiškas Povilui Čiurlioniui, 1905 m. rugsėjo 9 d., Druskininkai)